

VÁCZI HIRLAP

HELYI ÉS VIDÉKI ÉRDEKŰ TÁRSADALMI HETILAP.

Előfizetési ára:

helyben házhoz hordatással, vagy a vidékre postán való elküldéssel
 egész évre 6 frt — kr.
 fél évre 3 „ — „
 negyed évre 1 „ 50 „
 Egyes szám ára 10 kr. — kapható a kiadóhivatalban.

Szerkesztőségi iroda és kiadóhivatal:

Vác, Duna-sor 587. szám alatt.
 Ide küldendők a lap szellemi részét illető közlemények, az előfizetési
 pénzek, hirdetési díjak és hirdetések.
 Bérmentellen levelek el nem fogadtnak.
 Kéziratok vissza nem adatnak.

Hirdetések:

sora (négy hasábos garmond sor) 20 kr.
 Nyilt-tér: sora 30 kr.
 Belyeg illeték: minden bevitelhez 30 kr.
 A nyugta-bélyeg külön fizetendő.

Nyilt levél a szerkesztőhöz.

Tekintetes Szerkesztő Ur!
 Becess lapjának jan. 15-ki száma „Verus“-tól „város és megye“ cím alatt, egy cikket közöl, — engedje meg, hogy arra néhány sorban válaszoljak.

Verus ur személyemmel közvetlenül nem foglalkozik ugyan, de a sorok közül kiolvasható, hogy „leányomnak szölok, menyem is értsen belőle.“ De én még is hallgatással mellőzném vádjait, mint hallgattam eddigéig, a midőn egy némely vidéki lap, jogosultnak képzelt helyi érdekeik ki nem elégitése miatt, támadást intézett ellenem. Eszembe jutottak a nagy Nyáry Pál szavai, hogy „a köztisztviselő olyan, mint az utszéli fa, — a szél gyakran reá hordja a szemetes port, — de jön a jótékony eső, s a fa levelei ismét úde színben díszlenek!“

Most azonban szólanom kötelességem, mert azon vármegye ellen, melynek élén állni szerencsém van, igaztalanabb vádak nem emeltettek soha, mint milyeneket Verus ur jónak lát hangoztatni.

Azt mondja „Verus“, hogy Pestvármegye szelleme elálmosodott! Hát tiszt. Uram, bizony nem a régi idöket éljük,

* Midőn szives kézséggel adunk helyet közbeszólásban álló vármegyei alispánunk felszólalásának, örömmel constatáljuk, hogy lapunknak a vidéki közvélemény egyik szerény organumának, a vármegyei élet felett kimondott szava a legilletékesebb körben is tudomásul vétetett, és hogy vármegyei alispánja a vidéki élet mozgalmait a saját útján is figyelemmel kíséri. Álláspontunkat az alispán ur felszólalása ellenében is fenntartjuk: azonban már most kijelentjük, hogy „Verus“-nak legtalálhatóbból sem állott szándékában az alispán ur becess személyének, vagy eljárásának megsértése.

amidőn vármegyénk termében, a Kossuthok, Battyániak, Széchenyiek, Deseffyek stb. vívták a reformok terén a nemes szellemi harcokat, készítették a követutatisításokat, s igyekeztek orvosolni a nemzet sérelmeit! Akkor az egész ország figyelme ide irányult. Most, amidőn száraz közigazgatási ügyekkel foglalkozunk, bizony nem nagy az erdeklődés, s sajnos, hogy a m. bizottsági tagokat — tisztelet a kivételeknek — csak akkor látjuk, ha helyi érdekük van napi renden. De hát ennek a Vármegye az oka?

Azt mondja „Verus“, hogy a vármegye most is a „rendiség kiváltságos szellemét próbálja tengetni.“ No már ezt értse, aki tudja! Hát nem a képviseleti rendszeren van megalapítva a vármegye bizottsága? Nem ép oly jogokat élvez a megválasztott egyszerű polgár, mint a legelső virilis? Avagy a szellemi erőnek mindenkor jogosult fölényét akarja V. ur megtörni?

A rég megszűnt kiváltságok dédelgetés és tsemlegeti, s mindjárt utána ő akarna egy szövetséget alkotni, — egy kis státust a státusban, s felhívja a városi biz. tagokat, hogy foglalják el az öket megillető szerepet, védelmezzék meg a városok érdekeit! No hát én azt hiszem, hogy a városok biz. tagjai illetően „véd és dacszövetség“ kötéseire aligha éreznek hajlamot. Érzik — tudhatják, hogy az igaz úgy el nem ejtetik itt soha!

„Verus“ ur tájékoztatásának, hogy ne mondjam célzatos rossz aka-

ratának legkirivóbb jelét adja, a midőn Pestvármegyét azzal merészli vádolni, hogy „a körötte folyó kulturális, gazdasági, és társadalmi nagy átalakulás iránt se gondja, se érzéke.“

Lássuk csak miként felelt meg Pest vármegye a közszel multban régi jó hírnevének.

Nem sorolom fel azon kisebb összegeket, melyeket minden közgyűlés alkalmával humanitanus célokra adományoz, reá térek a fontosabbakra:

- Hogy a vármegyének kis birtoku polgárai olcsó kölcsönhöz juthassanak, megalakította a központi hitelszövetkezetet . . . 40,000 ftal
- A gazdasági egyesületet segélyezte 5000 ftal
- A kis-birtokosok földhitel intézetének adott . . . 5000 ftot
- Az orsz. vörös-kereszt egyesületnek 1500 „
- Az erdélyi Közm. egyesületnek 500 „
- A felső magyarországinak . . . 300 „
- Az ujvidékieknek 100 „
- A megyében sikerrel működő tanítóknak évenként ad 300 „
- Polyclynikának 100 „
- Szent István király szobrára 1000 „
- Szeged és vidékének segélyként 1000 „
- Eperjes-Toroczkónak adományozott 500 „

És mind ezt a régi kigunyolt jó táblabírák által megtakarított nemesi pénztárból, az u. n. statusok cassájából utalványozta ki, a vármegyének nem csak nemesekből álló bizottsági közgyűlése! Azt hiszem ehhez nem kell commentár, — a szives olvasó mondjon itéletet, „Verus“ ur támadásai felett!

Budapesten, 1888. jan. 18.
 Szives üdvözléttel:
 Földvárú Mihály alispán.

Fővárosi levél.

Kitört a béke. Jan. 17.

Az a „parturiunt montes“ stb. latin vers tán sosem illett rá jobban semmire, mint a mostani politikai helyzetre.

Vártuk a háborút, készen voltunk (már annyira, amennyire) minden eshetőségre a muszka ellen, s ehol ni egyszer csak kitör — háború helyett — a béke.

Adta muszkája! Ördöge van annak! Tán előre kiszagolta, hogy még az öreg Perczel bácsi is kész lett volna nekigyürkőzni a túsának.

No de ne is merje betenni a lábát az országba, ahol a legigazibb hazafiak — mint például az öreg Csanády bácsi, — csak legfelebb egy napra halnak meg!

Nos tehát egyelőre szent a béke; nem nyomasztják a honfiak kedélyét aggasztó gondok ezen az úgy is rövid farsangon. Gond nélkül vigadhat mindenki, nem lesz háború; legalább ezen a farsangon már nem.

S valóban így látszanak gondolkodni a fővárosiak. A zálogházakból ki s be úgy özönlik a tömeg, akárcsak a besnyői kolostor ajtaján Porcziunkulakor. Igen! olyan látogatott ilyenkor az a „Geld für alles“

A „Váczi Hirlap“ tárczája.

Bujdosóvá lettem . . .

Útott a valás. távozásnak.
 Útott már az órája.
 S bár még szeretnék itt maradni,
 Válnom kell, mind hiába;
 El kell hagynom a szép vidéket,
 Melyet nagyon szerettem.
 S megyek egy hosszú vándorútra:
 Bujdosóvá lettem!

Látlak-e még, ti árnyas berkek?
 Betőd-e fátok árnya?
 Lesz számomra még boldogság nak
 És údvégek útja tárra? . . .
 Vagy tepdes bú és áldoz átok.
 Mint eddig is szűt ellen?
 S szeretni nem fog senki sem, mert
 Bujdosóvá lettem?

Megyek! . . . Kinos, de édes emlék
 Kisére helyről engem;
 Mit távozással elveszték.
 Fel nem lehet már lennem —
 Megyek! . . . A szél kacagó áváltve,
 Felhők gyűlnek felem,
 És fájó szívvel gondolom, hogy
 Bujdosóvá lettem. —

Csak egy, mi sok csapás között is
 Megtartja még erőmet;
 Csak egy, mi sok csapás között sem
 Nagy engem csüggedőnek;
 Csak egy, mi éltet és vigasztal,
 Hogy az kit úgy szerettem
 Távolban is gondol reám, bár
 Bujdosóvá lettem. —

Ropúl ropúl te csacska szellő!
 Ropúl le ablakára!
 Múdd meg neki, bú ne emészsze.
 Ne is sirjon hiába!

Bajos arca, édes emléke
 Előttöm van szüntelen;
 Feloldje el, feledje el, hogy
 Bujdosóvá lettem!

Útott a valás. távozásnak.
 Útott már az órája.
 S bár még szeretnék itt maradni,
 Válnom kell, mind hiába;
 El kell hagynom a szép vidéket,
 Melyet nagyon szerettem.
 S megyek egy hosszú vándorútra:
 Bujdosóvá lettem!

A bánat dalaiából. . .

I.
 Elbujdosott a kis madár szebb tájra . . .
 Elbujdosnám én magam is utána,
 De mennél szebb, mennél vigább az a táj,
 Annál gyöttrőbb, akinek a szive fáj.

A kis madár új hazát lel keleten . . .
 Konyva szemem barna kislány! rád vetem.
 Fel nélkülöd mit érne a kikélt?
 Csak menj madár! nem mehetek én veled.

Itt maradok itt . . . várom be a tavaszt;
 Talán rózsám egy fűszálát leszakaszt,
 Amely ott nőtt a sirhantom oldalán . . .
 Tán sajnál is, hisz' úgy szokta — a leány.

II.
 Fútyul a szél . . . hideg a tél.
 Régen kihalt az élet.
 Lombhulláskor azt hittem, hogy
 Boldog leszek te véled!

De mint a fát árván hagyta
 Elhervadó virága,
 Elárvultam, fáj a szívem . . .
 Fáj utánad — hiába!

De a fa még új tavaszt vár,
 Felső bimbót, levelet . . .
 Csak nekem húnyt el reményem.
 Mert a hű szív — nem feled

Napló töredék.

— Egy korán elhunyt barátomtól. —
 „Felejteni, felejteni, könnyű nektek azt mondani.“ A ki egyszer feledni tud, az soha sem szeretett igazán, hévvel. Annak szerelme pusztán láng, elmuló indulat volt csapán. Én is szerettem egy angyalt, egy nemesen érző lelket, és ki azt himé, hogy valaha el tudom feledni; végtelenül csalódnék. Szívemben egy érzélem, agyamban egy gondolat, ajkamon egy ima röpven el naponta. És ez a: szerelem, a soha ki nem haló szerelem érzete. Ez a gondolat: ő, kit feledni soha sem tudok. S imám ajkamon: az ő drága neve Irma. . . Szegény szívem! ha tudta volna mennyit kell szenvednie . . .

Nem minden remény, nem minden ün-
 érszet nélkül léptem a nagy világha; oda-
 hol később meg tanultam: mi keserű, mi
 nyomorult az embernek, a „teremtés koroná-
 já“-nak élete. Mennyire fájlt lelkennek, mi-
 dőn tapasztalnom kellett, hogy az Isten
 ki az embert megteremté, azt egyszersmind
 nem áldá meg azzal mit benne vagy rajta
 mások keresnek. Mennyiszor kinező ezemet
 a tudat, hogy szívem van? Igen, mert bol-
 dogtalanok, kik szivtelenek, kik érezni nem
 tudnak; de mily kinos a fájdalom azoknak,
 kiknek szívük van, kik éreznek, de a kik

csak azért éreznek, hogy a fájdalom su-
 lyát hatványozottan érezzék, hogy a fájd-
 dalom súlya alatt összeroskadjanak. . .
 Minek is e szív, mely imád, ha nem ta-
 lál viszont érzelemre: azért, hogy tudjon
 lemondani; minek a forrón érző kebel, mely
 rútul megszalatik: azért, hogy szenvedjen;
 de minek két szivben az isteni érzet, a
 forró szerelem, mely soha nem remélhet?
 Azért, hogy ünhevében hervadjon, hogy
 ünhevétől enyészszék el . . . örökre.

Megtanultam ösmerni másokat, de meg-
 tanultam ösmerni ösmagamat is. Csakhogy
 mire megösmérem már késő volt: szerettem.
 Midőn még serdülő ifju voltam s szere-
 lem hevét érezni kezdém, akkor azt mond-
 ták, még gyermek vagyok: szeretnem nem
 szabad. Szülőim óva intettek, majd komo-
 lyan dorgáltak, de én nem hittem nekik;
 és az első ellentállásnál golyóra gondoltam.
 De hála szülőim odaadó szeretetének, éber
 gondoskodás- és szilárd elhatározásának,
 kik mindent elkövettek, hogy beteg lelkem
 kigyógyuljon: szerelmem heve lecsillapult,
 kialudt, és én jobb utra tértem. Nem ábr-
 rándoztam ezentúl csendes holdvilágos es-
 téken, nem rajzolás képét imádoztamnak
 lelki szemem elé: az elmuló indulat le-
 csendesült, a pusztán láng kialudt. . .

A közélet terére lépve csendesen halad-
 tam, nyugodtan munkálkodtam s a kevésbbé
 zajos ifju korból a férfi korba léptem. Így
 láttam napot nap után lehanyatlani a sem-
 miség tátongó örvényébe, s már hinni kez-
 dém, hogy éltem egén vihar soha sem jelenik
 többé, hogy nyugodtan futom be az élet gő-

czim, mint egy búcsújáróhely. — De nem csoda; most van a szezonja farsangkor. Azonban nemcsak a zalogházaknak, hanem kivált a piperek-reskedőknek van igazi farsangjuk. Minden más istenteremtésnek az erszényét a farsang közepén már a hét szük esztendő kerületi míg a végén csak ugyan megüti a lapos guta; a farsangi boltok tulajdonosai ellenben hiznak gazdájukkal egész a megpukkadásig.

Hja! Ilyen az élet. Egyikünknek egy hosszú életből is csak egy-két nap a farsang; másikat csak farsangja van mindig, még nagy bojtban is.

A színháznak például igazi farsangjuk van. Az opera ünneplő Malaczkyét, aki Lakinét eddig nem hallott edvességgel énekelte; a nemzetiben örülnek (!) hogy Nagy Imrét oly kegyesen kikerülte a Balogh golyója, hogy még a haja szála sem görbült meg. (Pedig alighanem mind az égnek állt.) Ezenkívül mindkét helyen palam publice ujjonganak Keglevits búcsújának, s vigadnak a Beniczky beköszöntőjén. No majd megváltik, álmom lesz-e, vagy valóság az a sok szép remény, amit az új intendatúrához tűznek!

Hát a népszínházban mit csinálnak? — Kérde nemde kedves olvasóm?

Mit lehet ott csinálni, ahol Blaha Lujza lényegileg és valósággal jelen van? — Kérdem én. Hát tapsolnak, amennyit csak a két tenyerük elbir. Felvonás alatt a község, szünet közben meg a színészek tapsolnak teljes szívükből annak a nagy csodának, mely Blaha Lujzában van megtestesülve.

A Duna vizével árad a fővárosi lakosság is. A kisebb folyócskák nem bírják el a tengeriek hóból már olvadni kezdett víztömeget és odadják az öreg Dunának, elfér abban, ha még annyi volna is. Tán tőlük tanulnak a vidéki birtokosok, kik az őszi termés árát otthon nem tudják hová tenni, hát eljönnek a fővárosba farsangolni. Bis itt majd csak kerül helye a jó termés árának! Elhozzák magukkal a lányukat meg az erszényüket, s készek emezt itt hagyni, csak hogy amazt ne kelljen pártasan hazavinni.

Pedig, — vagy ki tudja?!
Egyébként nem is volna oly gyönyörű az a bálteremben alakult csokor, ha azt csak a fővárosi lányok képeznék, mint így, hogy ott van köztük az a néhány, a vidékiség üle himporával fődött, s bájait nem oly mérséklen figyeltető, kedves bimbó is. Lassankint megérkeznek az egyetemi polgárok is. Együk beiratkozni siet, másik a jogászbátra.
S tán ezeknek van még a legkevésbébb

jó farsangjuk. Noha nem egészen új, de mégis meglepő, vagy inkább sértő újság várja azt is, emezt is.

Amaz belépve a tudományok ódon épületébe, nem esekély meghotránkossá vált, hatja azokat az új táblákat, melyek minden út lépésnél irgalmatlanul a szemébe mondják, hogy: „a dohányzás az egyetem összes helyiségeiben a legszigorúbban tiltva van.” Hogy milyen benyomást tesz rá, ez a kissé elkésett kriszt-kindli, attól függ, hogy éppen milyen hangulatban volt.

De ha mélyebben kezd gondolkodni, mindenesetre elkomorítja az a gondolat, hogy e szent helyen, hol még a közelmultban is az ifjúság tudta nélkül semmi, általános reform nem történhetett, most kapva-kapva minden legkisebb alkalmon, nem mulasztják el az ifjúság jogait és szabadságait megnyirbálni, tán csak azért, hogy annál könnyebben vágassák majd le adandó alkalommal azt a szentséges fejet, mely a legkisebb magyarbántó szóra is büszkén kimagasodott, s bátran szemébe nézett a „fekete-sárgá”-nak.

Emez, ki a balekerekre bizva az egyetem, a bálterem felé rohant, szintén lesújtva érezte azt, hogy az a bál, ha a jogászokról neveztetett is el, nem egyéb többé mint ékes tüntetés helye az üresbőfű, magas arisztokracziának.

Hajdan, még nem is a kucsma és fokos fénykorában, csak az imént multban, nem volt az Istennek olyan mamája, aki, ha egy jogászyereket megkaparíthatott, nem a tenyerén vitte a lányáig; s hol nem azzal a leereszkedőleg keserű affektálással fogadtatott, mint most, hanem az igazi öröm kitoró, őszinte szavaival.

Közeledünk azon időpont felé, mikor a jogász megköszönheti, ha a jogászbálterem egyik mecsze zugából nézhet sóvárogva a külvilágot a magánokra. O tempora! o mores!... De itt hagyom már e sötét képet a megyék a villanyvilágítású jégre, hátha felvidámitja elborult lelkem az a tarka kép, az a zürzavar, melybe oly érdekesen szövődik az elbukók halk sikoja, a kékpantallós tisztcskék el nem fojtatható káromkodása tengerdek estük miatt, s az a mindent túlkiaító csinadratta, bum bum, bum.

Tóni.

Szabályrendelet

a foglalkozást közvetítő és a cselédszerző üzletekről.

115 1886. kgy. szám. — 1. § Foglalkozást közvetítő, vagy cselédszerző ipar gyakorolhatására nem nyerhet engedélyt

oly egyén, aki a hatóság előtt mint erkölcstelen életű ismeretes.

2. § Foglalkozást közvetítő, vagy cselédszerző üzlet nyithatására Vác város területén az engedélyek számát a szükséglethez képest a városi tanács állapítja meg.

3. § A foglalkozást közvetítő vagy cselédszerző üzlet tulajdonosa tartozik készpénzben, vagy biztosítékként elfogadható értékpapirokban 100 frtyi összeget a hatósági pénztárba mint biztosítéket az ipar engedély kiszolgáltatása előtt letenni.

4. § Az üzleti helyiségben hatóságilag megállapított árszabály tartandó kifüggesztve.

A jelentkezés alkalmával bármiménu díjat szedni tilos.

Az árszabály szerint megállapított díj a tetteges szolgálathoz lépéstől számítandó 8 nap után esedékes.

A szedhető díjak következőkben állapítatnak meg:

1. Minden munka, vagy szolgálat kereső egyén nemre és korra való tekintet nélkül tartozik a hely nyereséért az üzlettulajdonosnak szolgálathoz lépése után 8 nap alatt 50 krt fizetni.

2. Szoptatós dajkák, kik mint ilyenek helyet keresnek és nyerne, az üzlettulajdonosoknak a hely nyeresés után tartoznak 1 frtot fizetni.

3. Az 1-ső pontban említett egyéneket befogadó egyén tartozik szintén nyert cselédje, illetve nyert munkása után az üzlet tulajdonosnak 50 krt fizetni.

4. A 2-ik pontban jelzett szoptatos dajka szerzéséért a felfogadó a közvetítőnek szintén tartozik fizetni 1 frtot. Ezen díjakon kívül semmiménu más díj nem szedhető.

5. Az üzlettulajdonosnak rendes könyvet kell vezetnie; e könyv alakja és besztása valamint tartalma a következő: (lásd a 4-ik hasábon.)

6. § Az üzlet, valamint az üzleti könyvek a rendőri, vagy iparhatóság által bármikor megvizsgálhatók, illetve negyedévenként megvizsgálandók.

7. § Cselédet cselédkönyv nélkül, iparos segédet, vagy gyári munkást munkakönyv nélkül és egyáltalában foglalkozást kereső egyéneket kell igazoló okmányok nélkül beszegődtetni tilos.

8. § Az üzlettulajdonos a nála jelentkező egyén erkölcsi viseletéről tudomást szerezni és erről a felfogadót hiven értesíteni tartozik.

9. § A már beszegődött egyént máshová szerződtetni, vagy más helyre csábítani, vagy már elfogadott szolgálathelyéről lebeszélni, vagy elbocsátás nélkül távozottnak helyet szerezni tilos.

10. § Az üzlettulajdonos köteles minden nála jelentkező és magát kellően igazolt egyénnek személyválogatás nélkül helyet közvetíteni.

A közvetítő, illetve cselédszerző díjat	
A beszegődtetés napja	
A gazdának, kihez szegődött	lakása
	neve
Mely napon jelentkezett a felfogadót kereső	
A cseléd- vagy munkakönyvet, vagy egyéb okmányokat kiállító hatóság	
A foglalkozást kereső	neve
	celédszerző, munkakönyv vétele száma

11. § Az üzlettulajdonos tartozik az üzlet helyiségét tisztán tartani, különösen megtiltatik pedig neki foglalkozás nélküli cselédnőkkel mulatságokat, vagy más erkölcstelenségekre csábító összejöveteleket rendezni, vagy elősegíteni.

12. § A cselédszerző hely nélküli cselédnek legfeljebb 48 óráig adhat szállást.

13. § Azon közvetítő, vagy cselédszerző, aki a jelen szabályrendelet határozatai ellen vét: az iparhatóság által 50 frtig terjedő pénzbüntetéssel büntetendő, mely óvadékból levonható, de ha az így megcsontított óvadék 18 nap alatt ki nem egyenlítettik, a cselédszerző az óvadék kiegyenlítéséig foglalkozásától eltiltatik.

14. § Azok, kik ezen foglalkozást avagy cselédszerző üzletet az 1884 évi október

rügyös ösvényét, midőn egy téli estén szegény jó anyám hosszas előkészítés után szeretettől áthatottan így szól hozzám: Látod, édes fiam, az idő halad, elenyészik visszaidézhetlenül. Te már 26 éves mutál, talán gondoskodnod kellene egy szűz sze rető nőről.

Oh hagyjuk azt édes anyám, válaszolám egészen egykedvűen, hiszen nekem ahhoz semmi kedvem; azután meg nem is gondoltam én még arra, hogy valakit szeretni tudnék édes anyamon kívül.

Gyermek! igazi gyermek nagy férfi lé tedre. Hiszen arra még is csak gondolhat tál, hogy én örökbe émi úgysem fogok; azután meg nekem is jól esnek ha valaki itt lenne körülöttem míg te a nap legnagyobb részét többször távol töltöd; és végre is, hogy az indokok halmozásától, rábeszélő tehetőségem megpróbáltatásaitól meneküljek, egyenesen ki mondom: a férfi hivatása, hogy családot alapítson, hogy legyen otthona, melyben egy szerető novel az élet fáradalma, a bűt és örömet, reményt és családást együtt viselhesse, megoszthassa. Mert hát látod, nem jó ám, az embernek egyedül egymagában lenni; már a jó ságos Isten mondá és rendelé azt. Azért édes fiam, határozd el magadat és nőülj meg. Ott van például a titkárékné leánya Ilona. Ó csinos, szelíd, nem-stolku és jó családból való. És tudja az Isten! nekem tetszik is, jó gazdasszony válik belőle. Szóval nála fötalálhatod mind ama erényeket, mik egy családi élet boldogságához szükségesek. Elmondtam ezeket, és most jó éjt

fiam. Gondolkozdjál felőle és határozd el magad.

De anyám . . . Jó, jó, fiam! tudom, hogy nincs ellene kifogásod, de mielőtt határoznál bármit is, jól tessze ha gondolkozol fölötte; de már Isten veled! az idő is későre jár. Isten veled!

Anyám távozta után gondolataimba mélyelve soká soká néztem ablakomon a szőlőgőzökre, melyek oly rémeseen sajátosán táncoznak a levegőben; ablakomat a kitűtő szél döngötté, oly borzasztó sötét éj volt, a kitűtő vihar e ő hiruके. Talán az én életem egészen képződött vihar előképé . . .

Szegény anyám! házasítani akar minden áron. De hogyan? hiszen a házasság tudommal két szerető szívnek egyesülése, én pedig még senkit sem tudok szeretni. — gondolám; és gondolataim önkénytelenül követék a szállongó madárfej nagy-águ hópelyheket a megemmisülésig, az enyészetig.

Végre is Ilona a titkárékné leánya lehet szép is, nemes és erényes is, de ha én még sem tudom szeretni. És kitulja miként gondolkozik Ilona? Minek tennék két szívet boldogtalanná, két lelket szerencsétlenné. De nem! hiszen ez csak szegény jó anyám ábránd képe. Megtetszett neki Ilona, és most azt szeretné, hogy belőlünk férj és feleség váljék, ha azonban tudára fogom adni, hogy nézeteim a házasságot illetőleg más alapon nyugszanak, mint az övéi; ha elmondom neki, hogy én Ilonát szeretni nem tudom; lemond tervéről, és én ismét szabadon gondolkodhatom.

Ovasni akartam, de gondolataim önkénytelenül vissza tértek a tervbe vett házasságra, és azemeim a nélkül, hogy a tárgyra figyeltem volna, futottak át a sorokon. Már közel járt a hajnal, midőn nyugalomra tértem. Nyugalomra mondom, pedig egész ál mom a remképek tömkelege volt, s midőn reggel későn felebredtem: fáradtabban érzém magamat, mint lefekvés előtt.

Borzasztó álmaim lehettek, hogy annyira kimerültem . . .

Igy telt el néhány hét a nélkül, hogy vagy én, vagy pedig anyám az Ilonával kötendő frigyét előhoztuk volna; noha anyám alig mulasztott el egy napot, melyen kisebb nagyobb csélaást ne tett volna házasságomra.

Egy napon, jól eml kézem rá — Huzvét nap utáni kedden, a már egy ízben elő adottakat ismétlé anyám, és úmbár én szabakoztam, érveltem azzal, hogy nőülni egyáltalán nem fo ok, szabadkozásom, érvelésem mind hiába volt, mert a rábeszélésem és különösen annak, — hogy anyám az utóbbi időben beteges lett, a házkörűli gondoskodást nem képes teljesíteni, engedtem: elhatároztam magamat, hogy Ilonát nőül veszem, feltettem magamban, hogy ha szeretni nem is, de tisztelni és megbecsülnifogom.

Noha nem minden aggodalom, nem minden habozás nélkül határozám el magamat a végzetes lépésre, az eljegyzés és az előkészületek sokkal gyorsabban történtek meg, mint a mint számítottam, úgy hogy rövid hat hétre hímen rózsás lánczai kötének egybe Ilonával.

De boldogságom a veszély . . . Alig 3 hónapra egybekelésünk után gyönyörű nyári napon a közeli erdőbe sétáltam ki, üdülést keresni a nap fáradalmi után. Az erdő szélén barangolva a közelből szép csengő hargokat hallok, és midőn mind jobban figyelmes kezdék lenni a dalra: a cserjék közül egy női alak bontakozik ki folyton énekelve.

A mythos világ mesés erdei nyμφája bájosabb, elragadóbb nem lehetett, mint e még gyermeknek látszó kis leány gyöngyvirágos kosarával a karján.

Rövid gondolkodás után felé irányozám lépteimet, és miután köszöntésemet barátságosan viszonzá, beszélgetni kezdek vele. Vajjon nem fél-e ily alkonyatkor egyedül az erdőben járni, kérdém?

Kicsiny korom óta e puszták az erdők gyermeke voltam; itt nőttem, itt s rdültem fel: miért rémek tehát e helyen, hol minden csak a természet urát az Isten dicsőíti, s minden, minden gyermek korom emlékeit idézi fel lelkemben. Nem, itt nem félek; sőt itt érzem magamat bizton, itt talál lelkem nyugtot örömet . . .

De, mondám én, az imént énekelte dal arra mutat, hogy kegyed nem egészen ez erdők lombdús fáit közt töltötte gyermek éveit, hiszen a gyermek koron túl még alig van, azután meg úgy tudom, hogy itt e vidéken a csikósok dala, nem pedig a kegyed által énekelte német dal divik.

Zárdai emlék; s most önkénytelenül jutott eszembe, midőn itt a bájos helyen az

daczára, vagy épen ezek folytán általános kedveltetnek, az egész világon el van...

Table with 2 columns: denomination (e.g., római kath. hívő) and count.

3. a csongrádi főesperességi kerület területén van:

Table with 2 columns: denomination and count for the Csongrád region.

A váci alesperességi kerület területén van, és pedig:

Table with 2 columns: denomination and count for the Vác region.

b) a váci felső városi plebánia területén (beleértve a fegyintézetit, fegyverezeket...)

Table with 2 columns: denomination and count for the upper Vác region.

Az egész városban együtt véve van:

Table with 2 columns: denomination and count for the entire city.

MEGYEI ÜGYEK.

* Pestmegye évnegyedes közgyűlése tegnap d. e. 10 órakor vette kezdetét. A törvényhatósági bizottság tagjai...

EGYLETEK és TARSULATOK

* Közgyűlés. Az „Egyesült-Kasino-Kör” 1888. évi jan. hó 29-ik napján délutáni 2 óraker sajtó helyiségében közgyűlést tart...

EGYHAZMEGYEI HIREK.

A váci egyházmegyei egyházi rend schematismusa 1888-ik esztendőre megjelent. Az egyházmegyének van 227 áldozó papja...

Table with 2 columns: denomination and count for the Vác diocese.

Az egyházmegye területén levő népesség vallás szerint a következőleg oszlik fel:

Table with 2 columns: denomination and count for the population.

2. a pesti főesperességi kerület területén van:

Vatóban igaz az mit mondtok? Szeret, oly forrón oly igazán mint mennyire én imádni tudom?...

Irma válasza csókra engedett libor piros ajka volt. Szív szíven, ajk ajkon peccételé igaz szerelmünköt.

Szent Isten! de mi az mi arcomra hullott, mi mint az égő parázs égési arcomat? Semmi, semmi egyéb: Irma boldogságának könyvei, melyek sötét szempillái alól hullanak arcomra...

Oh Irmám! ha tudnám, hogy boldogságunkat mi sem akadályozza, ha tudnám, hogy e szívnek mi sem áll útjában úgy örülnék az életnek, de... mi gyönyörű is lenne, a halál számomra...

Beszélgjen az Isteni! mi győzti. Talán nem szeret, talán szíve már más? O mondja kérem: és én kitérek. Fájdalmamat elrejtteni örökre, csupán édes érzéseimmel és azonnal a tudattal vonulok vissza, hogy űnt meg nem szállón szeretni soha soha...

Tudjon tehát mindent. De el ne ítéljen, mert kegyedet szeretni mertem. Hiszen nem tehettem egyebet, ha csak szívemet ki nem tépem keblemből. Már körülbelül 6 hónapja, hogy nem van, de kit soha sem szerettem, kit hozzám eszadom elhatározása csatolt az elválaszthatlan kötelekkel a házasság kötelékével.

Véttem kegyed ellen, bűnöm nagyságát átérzem; de legyen ítélete bármily szigorú: csak ne veessen meg, ne taszítson el magától örökre, és én boldog leszek. Mit mond? Ön már nő? Ön Isten! mint büntetés oly nagyon, hiszen annyit talán...

nem véttem el, hanem, hogy oly büntetést mérsz rám?

De nem. Nem fogom fájdalmamat szavakban ön elé tárni, ettől ne tartson; ítélni sem fogok ön felett, mert kire a bűnös szót kimondom az én vagyok.

Hibáztam, mert megengedem szívemnek, hogy szeressen, mert megengedem, hogy ön letérjen az egyenes útról.

Kis hitűeké a csalódás fájdalma. Az én sebhémet gyógyítani van Irs ez szerelemem, mely megszégyesített szívemet. Ezzel vonok vissza, fájdalmimat ezzel fogom enyhíteni. És most tudja ítéletemet; tudja, hogy ön nem bűnös, Isten önnel örökre.

Hallgasson meg Irma. Ne távozzék így. Nos vagyok de ha szabad lesz szívem tud-e szeretni, fog-e követni?

Hogy szívem minden dobbanása, lelkem mindenem az öné, azt tudhatja; de ha én kérdésem tudna-e minden gondolkodás nélkül követni, mit ígérne? Meg tenné-e?

A világ végére. Csak kegyeddel lehessenek drága Irmám.

Akkor jól van. Holnap reggel 4 óraker várjon utra készen N.-be megyünk.

Borzasztó gondolat cikázott át agyamon, örülteként kaptam homokomhoz a gondolatra, hogy Irma zárdába menni határozta el magát. Mire azonban magamhoz tértem, csak Irma tova siető alakját láttam.

A borzasztó éjszakát átvirrasztva a mint a felkelő nap első púja mutatkozott az égem már utrakészen vártam Irmára a vasút felé vezető Alen. O nem is késett...

elő: a melyben tekintettel arra, hogy a főváros közbiztosságának érdeke is azt hozza magával, hogy az állami rendőrség s a vármegyének azon tisztviselője közt, a ki szomszédos községek élén áll, a mindenkor gyors és közvetlen érintkezés lehetővé tétessék, fölrattilag azou reménye...

dik a közügyek ellátásában. A számadások évtizeden keresztül felülvizsgálatlanul heverték, a pótdadók százezrei minden elszámolás nélkül kezeltek, a befolyásosabb hivatalnokok, kik egy klikkhez tartoztak, pótdadót nem fizettek, míg más hivatalnokokra azt kivetették, költségvetés soha rendes időben nem volt s abból az adósságok tizezrei voltak kihagyva, szóval hanyagság és rendtelenség uralkodott minden téren...

NYILT-TÉR.

Helyszínen nyitvánítás.

Fogadják mindazok, akik forrón szeretett férjem, illetve édes atyánk néhai Haláthy István drága földi maradványainak elta-

Rátóthon, 1888. évi január 17. Öze. Haláthy Istvánné és gyermekei.

Dr. Csányi János

felelos szerkesztő és kiadó-laptulajdonos.

Hirdetmény.

7829/1887. sz. Melynél fogva közhírré tétetik, hogy a város tulajdonát képező esztergomi bányai legelő használatának 1888. január 1-től 1890. évi december hó 31-ig leendő bérbeadása czéljából f. évi február hó 5 én d. e. 9 óraker Vác város tanács-teremben nyilvános árverés fog tartatni, melyre a bérleti kívánók ezennel meghivatnak.

Az árverési feltételek a városi jegyzői irodában a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Kelt Vácson, 1888. január hó 19 én.

Kiadta:

Gajary Géza jegyző.

Árverési hirdetmény.

1. 1888. szám. Amint kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. § a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a segésvári hitel és takarékegylet felpres javára Forster Emilné alperes ellen 429 forint 7 kr. tőke, ennek 1886. év május hó 4. nappjától számítandó 8% kamatai és eddig összesen 33 forint 62 kr. p. költség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság feloglatl és 454 frtra becsült szobabútor, 7 októvászongora stb. ből álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a váci kir. járásbíró-ság 6422/87. sz. kiküldést rendelő végzése folytán a helyszínen, vagyis Vácson, alperesné lakásán leendő esztergomi 1888. év január hó 23-ik napjának délelőtti 8 órája határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg: hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. cz. 107. § a értelmében a legelőbbet igényelők b. csónon alul is eladhatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. cz. 103. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő. Vegül felhivatnak mindazok, kik az elárverezendő ingóságok vételéről a végrehajtató követelését megelőző kielégítettség tartanak jogot, a mennyiben részükre foglalás korában eszközöltetett volna, és az a végrehajtási jegyzőkönyvből ki nem tűnik, elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéseig előírt kiküldöttnek vagy irásban beadni, avagy pedig szóval bejelenteni tartoznak.

A törvényes határidő a hirdetménynek a bíróság tábláján kifüggesztését követő naptól számítatik.

Kelt Vácson, 1888-ik évi január hó 8. napján. Szavak János. kir. bírósági végrehajtó.

hó 1 je előtt szerzett jogosítvány alapján tartanak. Üzletük gyakorlatánál jelen szabályrendelet határozatait szintén megtartani kötelesek, és így

15. §. Tartozik az eddig nyert engedéllyel bíró cselédszerző üzlettulajdonos a jelen szabályrendelet jóváhagyása után 8 nap alatt, a fenti 3. §-ban előirt 100 frt biztosítékot letenni, különben üzlete mint nem létező tekintetik, és annak folytatásától eltiltatni fog.

Kelt Vácson, 1886. évi december hó 12-én és folytatva 13-án tartott városi képviselőtestületi közgyűlésben.

Regye Károly, s. k. Rety Ignác, s. k. jegyző. polgármester.

22518. sz./IX. a JÓVÁHAGYOM! Budapest, 1887. május 18.

Minister helyett: Matlekovics, s. k. (P. H.)

UJDONSÁGOK.

* Mulatságok. A váci múzeum a régészeti bizottság által fele részben a helybeli szegény gyermekek felruházására, fele részben a váci múzeum javára a „Curia” szálló nagy termében f. é. január hó 14-én tartott a táncszalag egybekötött zeneestélyt fényszerű sikerrel. A sziveséghől közreműködő budapesti hölgyek és urak kivételével valamennyien azok voltak jelen, akik egymással naponta találkoznak, és mégis úgy éreztük magunkat, mintha valamely nagy városnak a miénkétől teljesen elütő légkörében lettünk volna. Minden egyes darab, melyet művészeink előadtak, valódi remek volt. Rákossy Szidónia asszony, a nemzeti színház tagja, gyönyörű szavalatával, Komáromy Mariska, a kir. operaház tagja, kedves énekével meghódította az egész közönséget. Intzédy Irma k. a jól begyakorolt zongora játékával kiérdemelte a közönség osztatlan meglegedését. A rendezők a három közreműködő hölgyet szíves fíradósággal díszes virágcsokrokkal lepték meg. Neszpor A. és Seymann E. hegedűkötőse, valamint Seymann E. Wilmuth B. (a kir. operaház tagja) és Tariczky F. hármasa ideztől el legnagyobbat hatást. Hollerung úr a bevezető vonósnégyeseben vett részt. A közönség a közreműködőknek egyaránt köszönettel tartozik. A legnagyobb érdem azonban Tariczky Ferencz siketnéma intézeti tanár illeti, ki a hangverseny létesítésén kitartó buzgalommal fáradozott. A műsor végzetével táncra perdült a fiatalság. Kár, hogy ez élvezetes estélyről sokan elmaradtak olyanok, kik arra igényt tarthatnak. A kedélyesen és kitartó jó kedvvel folyt táncot végig néztük, s amennyire a folytonosan forgó járok közül kivethettük az estélyen megjelent díszes hölgyközönségből a következők neveit jegyeztük fel: Pecz Laura, Kovács Elvira, Reitter Panka és Lotti, Vadkerty Erzsé és Irma, Regele Sarolta, Komáromy Mariska és Pirooska, Velzer Anna, Potóczy Vilma, Nikszé Berta,

isteni természetet a valódi pompájában látom, benne gyönyörködhetem. Ugy tehát a záróban és nem itt tölte gyermek éveit. Atyám nyugalmazott kapitány. Már évek óta szerző birtokot, de mi csak akkor jöttünk ide néhány hétre, midőn iskolámban a szünetek beállottak; most azonban, mert a zárdából a világba léptem: szállóim a nyarat itt határozta el tölteni. Így azért nem láttam, nem ismerem kegyedet, holott már magam is két éve, hogy e vidéken lakom. De mert utunk úgy is egy irányban a város felé vezet talán szabul volna eszednem, hogy kísérdje lehessek lakásáig, miután az idő úgy is későre jár. Ha ugyan setájának egyéb csalja nem volt, igen meg köszönöm; legalább elbeszélhetünk egynel másról a rövid uton, mely még lakásunkig tart. Rövid, végtelen rövid volt utunk s így együtt létünk is, mert alig néhány perc alatt otthon voltunk. De ezen néhány perc alatt sokat sokat elbeszélünk egymásnak; s alig vevém észre, midőn kedves utitársam megállt előttem és egy esinos külsőjű, gyönyörű parkkal körülvevett házra mutatva így szólt: „Nos Uram! ime az a mi házuunk, én itthon vagyok. Köszönöm az úton velem közlött szép magyarázatát a tájról, én valóban sokat gyönyörködtem benne. De mert, ha hazamegyek illő, hogy derék utitársam, — ki nekem oly kellemes percekert szerzett — szállóimnek megne-

Niedermann B. Anka, Nagy Irén (Zala), Meiszner Hermin, Szentkirályi Albertné, Serédy Ilona, Péca Sándorné, Jankovics Erőné, Haidfeld Gyuláné, dr. Huzeella Mátyásné, dr. Rács Beláné, dr. Csányi Jánosné, Tariczky Ferenczné, Ábrahámné, Rákossy Szidónia, Buzeck Gyuláné, Scherer Istvánné, dr. Kiss Józsefné, öz. Penczné, Intzédy Sománé, Reitter Istvánné, Kovács Ernőné, Krenedits Ferenczné, dr. Rákossy Beláné, Meiszner Jánosné, Valkerty Mihályné, Brenner Mártonné és többen. A budapesti közreműködők dr. Rákossy Béla kir. főgyint. orvos vendégei voltak. A fésztelen jökedével folytatott tánc csak a reggeli órákban ért véget. A zeneestély tisztá jövedelme: 219 lit 50 kr., melynek fele a szegény gyermekek felruházására másik fele pedig a váci múzeum javára fordították. Hogy a hangverseny ily szép eredménnyel végződött, az a bizottság egyik áldozatkész tagjának köszönhető, ki az összes felmerült költségeket sajátjából fedezte. Felvették: dr. Schuster Constantin megyés püspök 50 frtot, Neszveda István főszentesít püspök 3 frtot, dr. Kovács Pál kanonok, pápai praetulus 2 frtot, dr. Virter Lajos kanonok 2 frtot, Jung János kanonok 3 frtot, Kanda István kanonok 2 frtot, Gyurcsányszky József ny. plebános 2 frtot, Vitézy István esp. plebános 2 frtot, Balás Lajos szent széki jegyző 2 frtot, Schmidt János adminisztrator 1 frtot, Bakaszy Károly 1 frtot, Korpás Pál praefektus 1 frtot, öz. Ulrich Károlyné úrnő 2 frtot, Zeigmondovits Constantin 1 frtot, Biaz Emil 1 frtot, N. N. 1 frtot, összesen 76 frt. A nagytekű adományozók fogadják a nemes cöl érdekében tett adakozásaikért a bizottság legmelegebb köszönetét. — A váci jótékony célú nőegylet által rendezett, s február hó 5-én a „Curia” szálló nagytermében tartandó elit-bálla nagyban foylnak az előkészületek. A nőegylet szorgos elnöknője Benkár Dénesné és a rendező bizottság minden lehetőt elkövet, hogy a bált minél fényesebbé, minél látogatottabbá és a nagyvilági élet színpadára bevezetendő ifjú szépségeknél minél kellemesebbé, kedvesebbé tegye. — A helybeli önkéntes tűzoltók parancsnoksága f. hó 20-dikán este 6 órakor az örtanyára tartott ülésén elhatározta, hogy az idei farsangon tartandó tűzoltó-bál rendezése érdekében az összes működő tagokat január 22. napjának esti órájára az örtanyára gyűlésre hívja össze. A tűzoltó-bál a farsang utolsó napjaiban lenne megtartandó. — Az iparosok tegnapi bálja, amint az előjelekből láthatott, minden tekintetben sikerült. A bál lefolyásáról azonban csak jövő számunkban hozhatunk részletes tudósítást.

* Öngyilkosság. Kronbach István verőcsen módos gazdának István nevű fia folyó hó 18-19-dike küsti éjjelen kést döfött a szívébe s így vetett véget fiatal életének. A mélyen sújtott szerencsétlen atyának már egyik fia mintegy három évvel ezelőt mérgezte meg magát.

* Halálozás. Haláthy István, Vigyázó Sándor rátóti uradalmanak kasznárja jan. hó 13. napján Rátóthon jobblétre szenderült. Haláláról családja a következő gyász-

vezessem: kérem lesz szives velem becses nevét megismertetni? Pirulva, — mint a tetten kapott iskolás gyermek — mondtam nevémet, holmi bocsánat kéro dadogás mellett, mely eddigi mulasztásomat akar menteni. Köszönöm Uram, ha szabad ideje engedi kérem látogassa meg családukat. Szegény jó atyam igen fog örülni, ha néhány órát önnel elbeszélhet, ő úgy is a napokat magában tölti el minden társalgás nélkül. Ezzel piciny kacsoját felém nyújtá „Isten önnel” s távozott. Bocsásásnál reám emelé két nagy szeméit, melyekbe amint belé néztem érzem, hogy szíve van... Szegény szívem! ha tudtal volna mennyit kell majd szenvednem, mert életelt mertél magadról adni. Haza értem én is, de nyugtat többé nem leltem; szemem előtt lebegett folyton a kedves gyermek kis kosarával karjában, beszédes két nagy szeméivel, soper ajkával; füleimben csengett, hozzám intézett meg-meghívása: „ha szabad ideje engedi, látogassa meg családukat.” Elmerengtem magamban gyakran órák hosszúig, és midőn a családban elmerengésemet észre vevék; folyton a régi mondásban végződött az őregek határozata: „Vége is, ha nem halandulnak is egymásba, majd egymáshoz fordulnak, és minden jó fog lenni...” Hej! de máskép volt az megírva a sors könyvében. Ott azon a lapon, melyet az istenek az én boldogságomnak szenteltek csak azt olvasható: „fajdalom!” Ott azon a lapon csak e szót találód: „szünet...”

jelentést bocsásította ki: „Haláthy Istvánné szül. Rakaányi Adél, gyermekei Gyula és Jolán; sógornéja Haláthy Karolina férjezett Götz Ferenczné, édes apja Rakaányi Adolf és számos rokonság nevében megírt szívvel jelentik szeretett férje, apjuk, fióve, veje és rokonuk Haláthy István, méltóságos bojári Vigyázó Sándor cs. kir. kamarás úr rátóti uradalmi kasznárjának folyó hó 13-án, hosszas szenvedés után, életének 59 ik, holdog második házasságának 17-ik évében történt gyászos elhunytát. A boldogult hült tetemet folyó hó 16-án, délután 3 órakor fognak az ág. ev. hitv. szertartása szerint a csomádi sírkertben örök nyugalomra tétetni. Rátóthon, 1888. január hó 14-én. Béke poraira!” Temetése a rokonok és ismerősök általános részvétele mellett ment végbe. A végtisztességetelhez Rátóthon városunkból is számosan megjelentek; azonban az egyházi szertartásnál már jelen nem lehettek, mert a megboldogult hült tetemét még a gyásznap délelőtti órában szállították át Csomádra, míg a váciak csak délután érkeztek meg Rátóthra. Ny. b. l.

* Adakozás. Az új év alkalmából a város szegény- és kóroda-alap javára Meiszner Ede közgyám kezeihez a következők adakoztak, és pedig:

I. A szegény-alap javára; Fortunér Elek 1 frt — kr. Payerl Károly 3 . — . Meiszner Ede 1 . — . Összesen: 5 lit — kr. ehhez adva a legutólszor kimutatott összeget 20 . — . Főösszeg: 34 lit 10 kr.

II. A városi kórház-alap javára: Pintsich Lajos 10 frt — kr. Payerl Károly 2 . — . Bonis János 1 . — . Fortunér Pál 1 . — . Prokop Károly 60 . — . Kohlmann István 60 . — . Blau Miksa 30 . — . Meiszner Ede 1 . — . Összesen: 16 frt 50 kr. ehhez adva a legutólszor kimutatott összeget 99 . — . Főösszeg: 115 frt 50 kr.

* A Duna jége mióta egy testben 160 lábhal atább csuszott mozdulatlanul áll. A karajt elöntött víz csakhamar befagyott és a Duna jége, mely a partokkal ismét közvetlenül érintkezik, ma sokkal erősebb mint a megmozdulás előtt volt. Heti vásárainkon a múlt heten a szigetbeli községek népei ismét megjelentek a Duna hátját és városunkat beépítették.

* Vakmerő jégport. Hogy a Duna jége megzavart, s a növekedő víz folyton nagyon megzavarta az utakat, városunk hatósága részéről a Dunán való átkelés betiltatott. Hjazátothfalusiés dunaboglányi atyalak az ily tilalmakra rá sem hederitenek, s ha életüket kénylne is; minek praegnans bizonyítékát adták ezen atyalak a minapi (pénteki) heti vásár alkalmával, midőn száznál többen jövének át a vásárra, mennyiben időközen a Duna jége meg-

Küzdöttem önmagammal, küzdöttem érzelmeimmel, de elnyomni örökre soha sem tudtam. Szerettem őt a bájos gyermeket, szerettem attól a pillanattól, midőn meg-láttam. Két két szemé, karcsu természetével, nyílt kedély hangulata, — játszi modorával elbájolt, elragadott.

Nem gondoltam ezantul egyébire, mint ama pillanatra, az édes perczre, melyben ismét láthatom. Családi otthonom nyugtot nem adott, vágytam el, csak el a családi tűzhelytől az ő körébe.

Sétáimat gyakran ismétlém a kies helyre, a lombdús fák árnyai alá... Irma családjánál kis időre minden napos vendég, csakhamar várva-várt barát lettem. — Szerettek engem és én imádtam őket. Barátságuunk napról-napra bensőbb, bizalmasabb lett. Az öreg „Mars” fi ellenmondást nem tűrő természetén győzött a kedves gyermek akarata. Az öreg imádtá egyetlen gyermekét, vele szemben nem volt akarata; sőt igen gyakran megtörtént, hogy egyik-másik dologban eltérő nézeteket, melyek megoldásra vártak: Irma naiv határozata tette jogossá.

Ezen boldog idő rám nézve boldogságom tetőpontját látszott elérni egy júniusi napon, midőn Irmával azon elhatározásomat közlém, hogy néhány nap mulva elhagyom e helyiséget, mert hivatásom másfelé kényszerít.

Hogyan? Őn el akar bennünket hagyni talán hosszú időre, talán örökre? Oh est őn nem tetszi; hiszen tudja, hogy mi mindnyájain mennyire szeretjük és...

mozdult, a vissza menésben akadályoztat-tak. Mit tettek az atyuk azt, hogy mi-után száz rendőrt — a 12-át — a Duna mentén felállítani nem lehet, hát addig mentek felé a Dunán, míg a rendőr számerebbé nem tüntek: itt aztán a rendőrtől nem feleve, ráleptek a jégre, s az öket ismét észrevető rendőrek füget mutatva rohammal foglalták el a Duna biztosabb jégét, melyen aztán sikerült is nekik a tulsó partra eljutni. Hába. Az ilyen atyafiakat a Duna jége vissza nem tartja és ha bele hal, azt mondja rá, hogy ennek így kellett megtörténné. Az volt a végzet könyvébe írva, hogy a Dunába veszem el. Csak tessék hát a jégre menni annak a kinek tessék. Az öngyilkos csak ritkán lehetett végzetes szándeka végrehajtásától visszatartani. Ha ma nem, végrebajtja azt magán holnap. Itt okos szó nem használ.

* Tűz. Január 17. napján (keddén) d. u. 1. óra tájban Mózes Pálnak a fazekas es hatny utczákat üszszekötő szük utczákat üszszekötő szük utzában levő zsin-delyes tetejű házában ismeretlen okokból tűz ütött ki, mely a ház tetejét s a padláson felhalmozott élelmi szemekot s takarmányt rövid idő alatt elhamvasztotta. A helyszínen megjelent önkéntes es gyári tűzoltók már csak a tűz továbbterjedésének meggátolására s az áldozatul esett ház padolatának a beégéstől való megmentésére gondolhattak. Ismételve felszólalunk amiatt, hogy a tűz későn jeleztetett. Tűzoltóink fíradósáát senkisésem fizeti. Hogy megél-hessenek munka után kell nézniük. Es mégis rosz néven vesszük, ha némelyikük későn jelenik meg a várszínhelyén. De az-zal, hogy a tűz rendszeren későn jeleztetik, nem gondol senki sem. Tűztornyunk az igaz, hogy nincsen, de vannak templomaink, vannak harangjaink es vannak olyan alkalmazottjaink, a kik a templomok harangjai körül tartoznak forgolodni, mert nincs meg az a módunk is, hogy az ilyen alkalmazottakra ráparancsolhassunk, hogy tűz esetén ideje korán kongassanak es a mig a baj tart a kongatást meg ne szün-tessék.

* Nem mind arany ami fénylik. Mindenki ismeri a kereskedésben eltorzuló közkedveltséget, úgynevezett gyógyfűszappant, fogpasztát, fogort, szájívizet sat. Az ember egyszerűen a legközelebbi üzletbe vagy gyógyszerárba fordul, kéri a kívánt szappant szájívizet vagy fogort es meg-elégszik azszal amit kap, csak olcso legyen. A közönség azt hiszi: az egyik olyan mint a másik, pedig az a közömbösség a bár nagy szájköszervató orvos szerek megválasztása körül, a legnagyobb vétek önmaga ellen. Egy darab Popp féle gyógyfűszappan 30 kiba kerül es ez a szappan, mely minden gyógygyárban kapható, mégis fel-tűnően különbözik a többi szappanféléktől. Elő sorban nem drága, mert egy darab, egy négy személyből álló család részére több mint négy hentre elég. Es azszappan kitűnő szolgálatot tesz mindennemű bőrbaj-joknál, a bőrt finomná teszi es gyógytu-lajdonosságai mellett a legfinomabb pipere szappan. Dr. Popp udvari fogorvos exyéb készítményei, mint Anatherin szájívize, fog-pasztája es fogpora, oly különleg-ségek, melyek a számos ártalmas hamisítványok

Igen! azt tudom, hogy boldogságom csupán körükben lelem fel, — válaszólam — de hogy örökre boldogtalan legyek: azt is tudom, hogy itt maradásomtól függ.

Rajtely. Kézd-m nem érteni önt. Boldog es boldogtalan egy es ugyanazon időben, egy es ugyanazon viszonyok között, beszéljen kérem, mert hallgatása végtelenül fáj lelkemnek.

No, édes Irma! ne kérjen, ne kényez-szerítsen a valót mondanom, mert ez... De az Istenért! hiszen ön remeg. Mi kí-nozza, mi bántja lelkét? Szóljon kérem es ne hagyjon engem is szenvedni.

Irmám! édes lelkem tudna kegyed velem szemben szigorú, igazságos, de egy-szersmind méltányos bíró lenni? akkor es-dem ítélteért?

Szigoru nem, de igazságos es méltányos ítéletemben bízhatik, mert hiszen én... de hallgass el szívem, mert a vallomásra jogod nincs...

Irmám mindenem! én önt szeretem. Szerettem abban a perczben, midőn először láttam; tud-e szeretni, tud-e nekem meg-bocsásítani?

Remegő keze, keble hullámzása elárulta a vihart, mely lelkében támadt; de szíve a viharon keresztülv törve legszentebb ér-zelmétől vezetettve részpartot talált.

Tehát bán az, ha ön szeret akkor, midőn én boldog nélküle nem lehetek, midőn minden gondolatom csupán az öné, midőn szívem egyetlen dobbanása másé nem volt soha? Oh hiszen csak áldhatjuk végzetű-keket, mert szívünk egymást föllelek...